

75. Fra Overretssagsfører B. Steenstrup, Vråskøbing, om Erstatning for Tab ved Stormfloden i 1872. (Indbragt den 19de December 1898 af Folketingsmanden for Odense Amts 2den Valgfreds, M. Madsen.)

Andragendet er saalydende:

Det kan ikke andet end glæde ødelagte Eksistenser fra den store Stormflods Dage at se Beboere paa Langeland og andre Der have den Tro til Regering og Rigsdag, at Staten vil række Haand til Beskyttelse af andre Egne mod Stormflod end Lolland-Falster og visse Egne af Sjyllands Vestkyst. Efter den store Stormflod i 1872 lovede det høje Indenrigsministerium de hjemføjte Vråboere vel ikke Guld og grønne Skove men dog i alt Fald Hensyntagen, men det endte for mit Vedkommende med, at Staten tvang Sogneraadene mod deres Protest til at taksere min Skade straks efter Stormfloden, skønt den da var umulig at beregne, og da saa senere de selv samme Taksatorer bevidnede, at Skaden var flere Gange større, brød Staten og dens højre Haand i dette Forhold, Centralkomiteen sig aldeles ikke derom, men Komiteen, der havde den Pligt efter sine egne Ord (se Berlingste Tidende i de nærmeste Dage efter Stormflodsdagen 13de Novbr. 1872) kun at uddele Gaverne til private (ikke til Staten eller Kommuner) og kun efter dens stedlige Underkomiteers Anvisning og anbefaling, rent ud haanede de ørofste Underkomiteers Indberetninger og anbefalinger over for mig og Medejere, men ganste vist ikke over for andre Vråboere. Centralkomiteens mest iøjnefaldende Gering er imidlertid den, at den efter tilsidst flere Gange at have lovet at ville hjælpe yderligere af den Sum paa ca. 40,000 Kr., som man ikke kunde saa anvendt paa Lolland og Falster, hvorfra Pengene kom tilbage, da al Trang var afhjulpen derovre efter selve Underkomiteernes Erklæringer, desnaaget af disse ca. 40,000 Kr. under 28de April 1876 dannede et Fond ikke til Hjælp for dem, mig og andre, som Komiteen selv erkendte, at Gaverne var bestemte til, men til Afhjælpning af fremtidige Nationalulykker. Dette Fond blev stadfæstet af Indenrigsminister Stekel, uaget denne selv havde erklæret, at Pengene burde anvendes til Lættelse af mit og Medejeres Tab, der forholdsvis til andre stormflodslidende i langt mindre Grad vare tagne i Betragtning tidligere, og til Beboere paa Thyborøn.

Det omtalte Fond voksede i Aarenes Løb til ca. 140,000 Kr. og uddeltes til Slut i 1897 til Fjiftene paa Sjyllands Vestkyst, ligesom flere Hundrede Tusinde Kroner af Gaverne i Anledning af den store Stormflod i 1872 lige mod selve Opraabets Ord og aldeles aabenbart ved Regeringens Tryk bleve anvendte til Dækning af Kommuners Tab og derved til Lættelse for Statskassen.

Man maa studse over en saadan Anvendelse af Gaver til private, men man vil uden Vanskelighed kunne finde Nøglen til Gaadens Løsning. Der er nemlig endnu mange offentlige Personligheder i Live, der spillede en politisk Rolle i 1870 og senere i Rigsdagen og udenfor, og de ville ikke kunne nægte, at den Uvilje i Centralkomite og Regering samt hos hele Højrepartiet, der rejste sig imod, at jeg og mine Medejere fik tilbørlig Lod og Del i Nationens Gaver i 1872 og 1873, udelukkende hidrører fra, at jeg i 1870 var den sagesløse Hovedperson ved Fjernelsen af Bladreferenterne fra Folketingsalen og Afstraffelsen af „Fædrelandets“ og „Dagbladets“ Referenter samt Stærpelsen af Straffen for Angreb paa Rigsdagens Medlemmer. Den Indenrigsminister, der stadfæstede Fondet af 28de April 1876, var Landstingets Leder i 1870 og Aarene deromkring, og af de mange Forhandlinger med ham var hans Uvilje over for mig tydelig og klar; og da han endelig i 1876 uforbeholdent udtalte sig for de ca. 40,000 Kr.s Anvendelse til Støtte for mig og Medejere samt Beboere paa Thyborøn, var Partiforbittelsen i Højre endnu stærk nok til, at Centralkomiteen dannede det omtalte Fond og Ministeren alligevel gik med til Fondets Stadfæstelse.

Man behøver blot at læse Wulffs bekendte Bog fra 1882 om Portrætter fra Rigsdagen, særlig det af mig lavede Portræt og den fordrejede for ikke at sige rent ud løgnaagtige Skildring af Sagen om Referenternes Fjernelse for at se, i hvilken Højde den politiske Forbittelse i den Anledning endnu holdt sig hele elleve Aar efter 1870; man behøver saa næppe at tvivle om, hvor upartiste Centralkomiteens Medlemmer, alle 40 uden Undtagelse Højre-Røbenhavnere uden en eneste Landmand eller Jurist i sin Midte, kunde være, trods det, at der lige fra Stormflodsdagen af uafbrudt lige til Nutiden har foreligget fra alle Autoriteter, ikke mindst de dertil bestiktede lokale Komiteer, og fra